

Székelyudvarhelyen a női kézilabdázás a hetvenes évek közepén jutott a legmesszebbre, majd negyven évvel ezelőtt a román bajnokság bronzérmét sikerült megszereznie. Az ötvenes-hatvanas években ennek a csapathoz az alapjait már lerakták: **Tamás Ignác** edző rengeteg tehetséges gyereket felfedezett, neki köszönhető a ma már nem létező,

[Nagy-Küküllő parti kézilabdapálya](#)

, a nagyrészt udvarhelyi és környékbeli lányok edzésével, versenyeztetésével olyan edzők foglalkoztak, mint

Mészáros Imre, dr. Kinda László

vagy

Szabó Dénes.

A csapat a hatvanas évek végén jutott a legfelső, A osztályba, a hetvenes évek elején stabilan meg is maradt ott, habár soha nem volt bajnokaspiráns. Az Akarat Szövetkezet által működtetett női kézilabda csapat az 1975-76-os idényben, a román női bajnokság 18. bajnoki kiírásában érte el legjobb eredményét: a Szabó Dénes edző által irányított keret a bronzérmét szerezte meg.

A hetvenes évek második felében végig a Temesvári Universitatea uralta a női bajnokság mezőnyét, az Akarat harmadik helye (olyan csapatokat előzött meg, mint a Bukaresti Universitatea és a Rapid, a Marosvásárhelyi Maros vagy a Textila Buhuși) eléggé nagy meglepetésnek számított abban az időben.

Az őszi és tavaszi idény közötti, teremben megrendezett tornákat az udvarhelyi csapatnak a bajnokság rendszere miatt idegenben kellett játszania, a sportcsarnok csak néhány évvel később épült fel. A hazai mérkőzéseket a csapat a labdarúgóstadion mögött, a mára már az enyészetté lett Akarat Sportkomplexum salakos pályáján játszották.

A bronzérem megnyerése után egy évvel az együttes kiesett az első osztályból, a városnak azóta sem volt élvonalbeli női kézilabda-együttese – a másodosztályban ugyan többször is volt olyan csapata az Akaratnak, ami a feljutásért harcolt (pl. a nyolcvanas évek végén), de ez nem sikerült.

Az akkori csapat nagy része azóta is Székelyudvarhelyen él. Közülük kiemelkedő volt **Miklós Magdolna**

, akit minden idők egyik legnagyobb romániai női kézilabdázójaként tarthatunk számon, gyerekei,

Ilyés Annamária

és

Ferenc

ma is élvonalbeli sportolók Németországban és Magyarországon. Az Akaratból még

Lackovics Magyar Mária

volt állandó válogatott és Miklós Magdolnához hasonlóan olimpikon, ők ketten az 1976-os Montreal-i olimpián negyedik helyezett román válogatott tagjai voltak.

Az együttesből az évek során sajnos többen elhunytak. Az Akarat akkori edzője, Szabó Dénes [idén márciusban távozott az élők sorából](#) nyolcvanegy évesen.

A 76-os csapat elsőszámú kapusa, **Bartók Klára** néhány évvel ezelőtt halt meg, ő volt az első távozó az Akarat bronzcsapatából, ahol rajta kívül még két kapus volt a keretben,

Benyoczki Eszter

és

Mátéfi Irma

. Bartók többször volt a román válogatott keret tagja is, az említett olimpia előtti edzőtáborokban is részt vett, de végül nem válogatták be az utazó keretbe.

A székelydályai származású Benyoczki Eszter sportpályafutása befejezése után az Akarat Szövetkezethél, később a cérnagyárban dolgozott, nyugdíjba vonulása után nem sokkal, idén tavasszal hosszú betegség után, magyarországi gyógykezelésén elhunyt.

Néhány héttel ezelőtt az együttes egyik egykori balátlövője, **Kajtár Etelka** is elhunyt – szívinfarktust kapott egy üzletben, a mentők már nem tudtak segíteni rajta –, mindössze 59 éves volt. Miklós Magdolna mögött ő volt a második számú balátlövője a csapatnak. Kajtár Eta a hetvenes évek elején többször is volt ifiválogatott, sportolói karrierje 1977-ig tartott, a másodosztályban már nem volt az Akarat tagja.

A hetvenes-nyolcvanas évek kézilabdázói ma is rendszeresen összejárnak kézilabdázni és nosztalgiázni, magyarországi meghívásokra is szoktak járni, illetve az udvarhelyi sportcsarnokban is évente egy-két alkalommal játszanak mérkőzést a vendégeikkel. Egy ilyen alkalomkor készült a fenti fénykép néhány évvel ezelőtt (az álló sorban balról a negyedik Kajtár, illetve a guggoló sorban balról a második Benyoczki), 2016-ban nagyjából ez a társaság fogja ünnepelni a negyven évvel ezelőtti, történelmi sikert.